Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zion.

(Fra „the Millennial Star.")

Blandt de store Begivenheder, der udmærke det nittende Aarhundrede, indtager de Sidste-Dages Helliges Indsamling til Klippebjergene i Utah en fremragende Plads. Dette „besynderlige Folk" forbauser endog denne Undergjerningers Generation. Hvorsomhelst „Mormonismen" faaer Fodfæste, synes de, der annamme dens Principer, at blive inspirerede af det uimodstaaelige Ønske at ville forlade deres Fædreland og drage til de Helliges Samlingssted. Den blomstrende Ungdom, der netop staaer paa Overgangen til Livets Alvor, den Midaldrende og den Graahaarede, den dygtige Haandværker, den simple Arbeider, den finere Opdragne, den Haardføre og Stærke, den Rige, den Fattige, den Alvorlige og den Muntre — alle Slags, fra alle Secter, Partier og Nationer, blive ved Annammelsen af denne saa forhadte Religion „døbte i een Aand til at være eet Legeme;" og saa snart Omstændighederne kunne tillade det, seer man dem bryde op og begive sig til „Mormonernes" Hjem. Forunderligt i Sandhed, er det ikke! Men naar vi tilbagekalde i vor Erindring de mange onde Beretninger, som Fru Rygte — een af de falskeste Matroner, men som desuagtet indlades i de fornemste Selskaber — har udbredt om „Saltsøstaden," naar vi betænke den lange og besværlige Reise over Have, Sletter og Bjerge, samt Ubeqvemmeligheder, der uundgaaeligen maae finde Sted i et Nybygger-Land, naar vi see „Onkel Samuels" (de Forenede Stater) øiensynlige Hensigt at knuse den unge Stat lige i dens Fødsel, naar vi ihukomme Smerten ved Sønderrivelsen af de stærke Baand, der saa inderligt sammenknyttede dyrebare Slægtninge, for at trodse disse Farer og den uvisse Skjebne, da stiger Forundringen, og Forbauselsen naaer sit Høidepunkt.

Spørg disse Pillegrime, (som i Forbigaaende sagt see nok saa glade og lykkelige ud) spørg dem, hvor de drage hen og i hvad Hensigt. „Vi gaae op til Zion," lyder Svaret, „for at lære om Guds Veie, at vi kunne vandre paa hans Stier."

„Zion!" siger en andægtig-udseende Person med sort Kjole og hvid Krave, „Zion, I stakkels, bedragne Mennesker, er en **aandelig** Stad, der findes i de Troendes Hjerter."

„Zion!" udbryder en ivrig lille Mand med vigtig Mine, der ansees for ufeilbarlig i bibelsk Geographi. „I gaae i forkeert Retning. Bjerget Zion ligger ved Jerusalem i Øst, og I reise til Amerika i Vest."

„At lære om Guds Veie!" siger en Tredie; „kunne I ikke lære dem af Bibelen og af Præsterne, der have grandsket i hiin hellige Bog hele deres Livstid? Og kunne I ikke tjene Herren i Eders eget Land ligesaa godt som i noget andet?"

Vi ville besvare disse tre Personers Indvendinger.

For det Første er Zion en virkelig Stad, der skal opbygges før Christi Komme.

For det Andet er dens Beliggenhed paa den vestlige Halvkugle „blandt Bjergenes Toppe."

For det Tredie kan man der „lære om Guds Veie" af levende Propheter, hvis Kundskab, erholdt ved Aabenbaring, langt overgaaer og er langt paalideligere end de lærde Meninger af alle „de Hoi- og Velærværdige" i hele Verden; og Guds Folk kan paa nævnte Sted „vandre paa hans Stier" meget bedre og meget punktligere, end i en spottende og ugudelig Generations Midte.

Beviser for Sandheden af disse Bemærkninger ville vi hente fra Bibelen — en Authoritet, som ingen af vore tre ovenanførte Venner vil forsøge at modsige.

Psalmisten siger: „Gaaer omkring Zion, omringer den og tæller dens Taarne, lægger Mærke til dens Mure, beskuer dens Palladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer herefter." (48, 13.) Selve Læsningen af dette Skriftsted burde uden videre Beviser være tilstrækkelig til at overtyde ethvert fornuftigt Menneske om, at det er en virkelig Stad, Talen her dreier sig om. Men see Esaiæ 60de Cap. Der læse vi om et Sted, hvortil Folk fra alle Nationer skulle komme, bringende med sig deres Sølv, Guld og alle Slags Kostbarheder til dets Forskjonnelse. Endskjøndt det her omtalte Sted har været forladt og forhadt, og dets Indbyggere trængte, — endskjøndt Vold, Ødelæggelse og Forstyrrelse en Tid har hjemsøgt det, vil dog den Tid komme, da dets Storhed og Vælde skal indgyde dets Fjender Skræk. Guds Herlighed skal opgaae over det og han selv vil komme dertil, thi Stedet skal være „hans Bolig;" og alle Nationer og Riger skulle anerkjende dets Overhoihed eller ødelægges. Dette Sted kalder Herren „Zion," og han siger, at alle Folk skulle kalde det ved samme Navn. „Deres Børn, som Dig trængte, skulle gaae nedbøiede til Dig og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel." (14 V.)

Det vilde være Stof til megen Morskab at antage, at disse Ting skulde finde Sted i Hjertet, ligemeget hvor stort eller troende det end monne være. Men vi ville gaae videre og undersøge Stadens Beliggenhed.

Det er fuldkommen rigtigt, at der er et Sted ved Jerusalem ved Navn Zion, der omtales i Skriften, og som benævntes saaledes af Indbyggerne i Palæstina; men dette Sted er ikke det samme, som det, Propheterne omtale som de Helliges Indsamlingssted i de sidste Dage. „Zions Bjerg ligger smukt, er det ganske Lands Glæde, paa de nørre Sider, en stor Konges Stad." (Ps. 48, 3.) Kast nu et Blik paa Kaartet over Palæstina. Det „hellige Land" selv ligger i den sydlige Deel af Asien; Jerusalem er i den sydlige Deel af Palæstina, og Bjerget Zion er en Høi, beliggende paa den sydlige Side af Jerusalem, Davids Stad. Men David siger, at Zion skal ligge paa den nordlige Side; derfor kan Zion ved Jerusalem ikke være Samlingsstedet, hvor

den store Konges Stad skal bygges, og om hvilken David, Esaias og mange andre af Propheterne have skrevet. Hør endvidere hvad Micha siger om denne Gjenstand. Efter at have talt om de Synder og Vederstyggeligheder, som Israels Præster og Fyrster gjorde sig skyldige i, siger han: „Derfor skal Zion pløies som en Ager for Eders Skyld, og Husets (Templets) Bjerg blive til en Stovhøi.“ (3, 12.) Denne Prophеti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Zions Høi er bleven gjennemskaaret af Plovjernet, da man havde til Hensigt at opdyrke den, hvilket omtales af flere Reisende i hine østlige Egne. Men Micha fortæller os ikke blot om nævnte Høis Skjebne, men siger os i det næste Vers tillige hvor Zion i de sidste Dage skal blive: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe dertil; og mange Hedninger (Nationer) skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem.“ (4, 1. 2.) Endvidere underretter Esaias os i sit 33, 15–17 om, at Guds Folk skal „boe i de høie Stæder,“ at „Klippernes Befæstning skal tjene dem til Forsvar,“ at „deres Brød skal gives dem, deres Vand er vist, og deres Oine skulle skue Kongen i hans Deilighed; og han siger, det skal være i „et langt fraliggende Land.“ I 18de Cap. taler han ligeledes om, at Folk samles til et Sted kaldet Zion i et Land, „som er under Vingers Skygge paa hiin Side af Morlands Floder,“ hvor Gud skulde „opløfte Bannere paa Bjergene“ for Nationerne.

Lader os nu kaste et Oie paa det Sted, hvor de Sidste-Dages Hellige indsamles. Naar vi betragte Amerikas Kaart, slaaes vi først af Landets besynderlige Form. Om vi overskue hele Kloden, ville vi ingensteds finde et Land, der ligner det. Fra Jerusalem er det hiinsides Morlands Floder, langt fraliggende, og udstrækker sig mellem de to store Have i Form af Vinger — Nord- og Syd-Amerika, og disse to Vinger forenes ved Jordtangen Panama. „Paa Siden af den nørre“ Vinge af det store Continent „paa Bjergenes Top“ og „høit ophøiet over“ saadanne smaa „Høie“ som Bjerget Zion ved Jerusalem, er et Folk, udsamlet fra alle Nationer, beskjæftiget med at opbygge den „store Konges Stad“ — ja et Huus for Jacobs mægtige Gud. Midt under Undertrykkelse, falske Beskyldninger og de grusomste Forfølgelser begynde de øde Steder ved deres ubetvingelige Energi og utrættelige Anstrengelser at blomstre, og Bjergene gjenlyde af Larmen af de Industridrivendes Virksomhed, ledsaget af Glædessange. Dette er een af „Zions Staver.“ Her boe Guds Propheter, der have Rigets Nøgler; her ere inspirerede Mænd, som forkynde Herrens Villie; og hertil flokke de Hellige sig for at lære dem at kjende og for at udøve dem.

Michæ Prophеti er et fuldstændigt Svar paa det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke lære Herrens Veie af Bibelen og af Præsterne, der saa længe have grandsket den?“ Thi dersom vi kunde lære Alt, hvad som er nødvendigt af den og dem, vilde det være aldeles overflødigt for Folket i de sidste Dage at gaae op til „Herrens Huus paa Bjergenes Top“ for at lære den at kjende. Denne Prophеti tjener ogsaa som Svar paa det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke tjene Herren i vort eget Land, ligesaa godt som i hiint?“ Thi vi kunne ikke tjene Herren som det sig bør, uden vi forstaae hans Villie, og denne vil ikke blive os tilkjendegivet i dens Fylde noget andet Sted end i „Zion.“

Der er mange Grunde, som bevæge de Sidste-Dages Hellige til at gaae til Zion. Frygtelige og om sig gribende Straffedomme ere isærd med at udøses over Nationerne, der have forglemt deres Gud, og Zion er et Tilflugtssted. Esaias siger: „Herren haver grundfæstet Zion, paa det hans Folk skal have Tilflugt i den." (14, 32.) Joel siger: „Paa Bjerget Zion skal der være Raad til at undkomme." (3, 5.) Naar Hunger kommer, og Jorden ikke længere giver sin Grøde, naar Gud skal forbande Vandene og forvandle dem til Blod, (Aab. 16, 4–7.) da skulle Zions Indbyggere være befriede for disse Lidelser; thi, siger Esaias, „deres Brød skal gives dem og deres Vand er vist," og naar Kongen skal komme i sin Deilighed, skulle de see hans Ansigt, og „Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg evindeligen."

Ved at drage op til Zion ville de Hellige ogsaa undgaae den Haan og de Fornærmelser, som de saa ofte ere nødte til at taale af Folk, der sige sig at være Christne. Mange af dem afkaste ved deres Emigration tillige deres Trældomsaag og blive frie Mænd og Qvinder, og faae Leilighed til at erhverve sig den nødvendige Deel af Livets Fornødenheder, af hvilke de kun nød i knapt Maal i deres Fødeland; og i Zion kunne de anvende sine Kræfter til Opbyggelsen af Guds Rige, istedetfor at hjælpe til at lappe paa de menneskelige Regjeringer, der ere raadne og med stærke Skridt gaae sin Undergang imøde.

Men den fornemste og vigtigste Aarsag, der tilskynde de Hellige at udvandre, er det Factum, at Gud har befalet dem at gjøre saa, og de vide det. Derfor kunne hverken Farerne, der true dem paa Reisen, de Ondskabsfuldes Trusler, eller Bagtalerens onde Beretninger formaae at holde dem tilbage et eneste Dieblik. De ere trætte og kjede af Christenhedens Hykleri, Falskhed, Ureenhed, Horeri, Undertrykkelse og dens mangfoldige Vederstyggeligheder, og de forlade dem med Glæde for at kunne indaande en reen Luft og „opreise en hellig Sæd for Herren."

Zion er kun „lille" i Sammenligning med Verdens Riger; men Gud vil gjøre den til et „stærkt Folk." Zion er endnu ikke uafhængig af Hedningerne, da den endnu ikke er forløst; men Dagen er nær forhaanden, da Hedningernes vilde og blodtørstige Hærskarer ville sige: „Lader os ikke gaae op til Zion til Strid, thi Zions Indbyggere ere forfærdelige." „Zion skal strække sine Snorer langt ud og befæste sine Nagler; thi den skal udbryde paa høire og venstre Side, og de ødelagte Stæder skulle beboes;" dens tidligere beboede Stæder „skulle forløses ved Dom;" de, som have været fordrevne, skulle vende tilbage, og komme til Zion; Fryd og Glæde skulle de bekomme, og Sorrig og Suk skal flye fra dem." Hykleren og den, der beflitter sig paa Uret, skal udrenses af dens Midte, „naar Dom bliver lagt til Maalesnor og Retfærdighed til Rettelod," og „Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger, en Sky og Røg om Dagen, og en skinnende Ildslue om Natten." Jordens Konger skulle høre om Zions Herlighed „og vandre ved Lyset, som er opgangen over den;" de skulle see det og „forbauses; Bævelse skal betage dem, og de skulle haste bort." Zion skal „smykkes som et Pallads" og berede sig for sin Konge, ligesom „en Brud pryder sig for sin Mand."

Vi ville slutte denne Afhandling med Propheten Esaiæ Ord i hans 62de Capitel:

„For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed udgaaer som et Skin, og dens Salighed brænder som et Blus. Og Hedningerne skulle see din Retfærdighed og alle Konger din Herlig-

hed; og Du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens Mund skal nævne. Og Du skal være en deilig Krone i Herrens Haand, og en kongelig Hue i din Guds Haand. Man skal ikke ydermere kalde Dig en Forladt, ei heller skal dit Land kaldes ydermere ødelagt; men Du skal kaldes min Lyst i det, og dit Navn skal kaldes en ægte Hustru; thi Herren haver Lyst til Dig, og dit Land skal være en ægte Hustru. Thi som en ung Karl holder Ægteskab med en Jomfru, saa skulle dine Børn holde Ægteskab hos Dig; og som en Brudgom glæder sig ved en Brud, skal din Gud glæde sig ved Dig — — — — —. Og de skulle kalde dem et helligt Folk, Herrens Igjenløste; og Dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt."

Menneskets Arbeidskraft bedre end Penge.

(Fra „the Millennial Star.")

Til Udførelsen af Planer, Hensigter og Foretagender ere Midler nødvendige. Alt kan udføres ved Midler; Intet uden dem. Men Midlerne ere forskjellige. De fleste Mennesker vilde maaskee udbryde: „Giv os Midler, giv os Penge, og vi kunne udrette Hvadsomhelst." Men Faa kunne fatte Værdien af andre Midler; derfor synes Penge for de Fleste at være Alt og den store Kraft, som bevæger Verden. De Overfladiske dømme Alt og Alle i Samfundet efter Penge. De indbilde sig, at Formue giver virkelig Ære, Livsvirksomhed, Magt, Storhed og Fremgang baade til Individer og Nationer. Og dog er det i Virkeligheden ikke saaledes. Pengenes Magt bestaaer kun i Indbildningen. De have kun den Værdi, som Overeenskomst imellem Mennesker giver dem; men fordi Samfundet har gjort Penge til sin Gud, derfor indbilder Mængden sig, at man med dem kan udrette Alt.

Vi agte ikke her at moralisere over Forfængeligheden og Vederstyggeligheden af Pengebegjerlighed og Mammon-Dyrkelsens Afguderi. Vi ville kun anstille nogle Betragtninger over Pengenes Beskaffenhed som Midler i Samfundet. Ved Ordet Middel i Almindelighed forstaae vi det, hvorved man kan opnaae en Hensigt eller et Øiemed. Forsaavidt som Samfundet anerkjender Penge som Midler i et eller andet Øiemed, have de en vis Værdi som Omsætnings- eller Byttemiddel, og ere som saadanne Formuens Repræsentativer. For at lette Handel og Samqvem imellem Individer og Nationer ere Penge udentvivl uundværlige i Samfundets nærværende Tilstand. Men man maa aldrig lade af Syne, at Penge i og for sig ere værdiløse, endskjøndt smaa Stykker Papiir, under visse fastsatte Forholde, tænkes at forestille endog Millioner af Værdi. Den hovedsagelige Nytte af Penge er, at man for dem ikke alene kan tiltuske sig eller kjøbe Ting, der ere uundværlige for Tilværelsens Vedligeholdelse, men ogsaa Raadigheden over Menneskenes Talenter, Evner, Arbeidskræfter, osv.

Philosophisk anskuet kan man med Føie sige, at Penge ere værdiløse Midler i Sammenligning med Anvendelsen af Menneskets iboende Evner og Arbeidskræfter. Naar det derfor siges: „Giv os

Penge som Midler til at udføre store Øiemed," saa ville vi snarere sige: „Giv os arbeidsdygtige og moralske Mennesker som Midler." Vi ville forsøge at oplyse dette ved et Exempel: En Flok Mennesker i Besiddelse af Guld, Sølv og Penge komme overeens om at drage hen til et øde eller ubeboet og uopdyrket Sted for at nedsætte sig der og danne et Samfund. De drage derhen, stolende paa, at deres Penge snart ville forskaffe dem hvad de behøve. De ankomme til Stedet, men da de Alle have Penge nok og ansee sig for gode til at arbeide, saa vil Ingen af dem bestille noget. Følgen deraf er naturligviis, at de snart allesammen omkomme, eftersom de ikke kunne spise sine Penge, og disse kunne ei heller opbygge Huse, opdyrke Marker, eller plante Haver; altsaa: Penge ere under saadanne Forholde værdiløse.

Et andet Exempel: En Flok arbeidsdygtige og nøisomme Mennesker, der ikke ere rige, men have saavidt Midler, at de kunne reise hen til et affidesliggende Sted, drage derhen forsynede med de høist nødvendige Arbeidsredskaber og Sædsorter. De arbeide i Enighed og Samdrægtighed, og det vil ikke vare mange Aar, førend Marker ere opdyrkede, Avlsgaarde og Stæder opbyggede, og Grundvolden er lagt til stigende Velstand og Velvære og en blomstrende Nation fremstaaer. Udrettede Penge dette? Nei, men Anvendelsen af Menneskets Talenter, Evner og Arbeidsdygtighed; altsaa: Mennesker ere bedre som Midler end Penge.

Vi ville anvende det sidste Exempel paa de Sidste-Dages Hellige. De fleste af dem ere ubemidlede; alligevel drage de med Glæde ud fra Jordens vældige Nationer, samle sig ifølge sin Tro til en Nation for ved deres forenede Bestræbelser at opbygge et Rige — Guds Rige paa Jorden. Hvad de hidindtil have gjort opvækker allerede Verdens Forbauselse, hvilken vil voxe, eftersom Værket skrider frem. Nogen monne spørge: Men behøve ikke de Sidste-Dages Hellige Penge og andre materielle Midler til Udførelsen af deres Øiemed? Vi svare: jo, saalænge saadanne Midler ere nødvendige og brugelige iblandt Jordens Nationer; men de Sidste-Dages Hellige ville aldrig ansee Penge som det høieste Gode eller som Øiemedet for deres Virken. De have et ædlere Maal for Øie, nemlig: Guds Riges Opbyggelse. Vi indrømme villigen, at Riget ikke kan opbygges uden Midler, men de Sidste-Dages Hellige ville erhverve de fornødne Midler ved deres Arbeidsomhed, Nøisomhed, Flid og Gudsfrygt. De ville først tragte efter Guds Rige og hans Retfærdighed; og dersom de gjøre dette, dersom de ere trofaste mod deres Gud, da vil han velsigne deres Arbeide. Han vil da styre Begivenhedernes Gang saaledes, at de kunne erhverve de fornødne Midler til deres Emigration, osv. Hjemkomne til Samlingsstedet ville de arbeide paa at opbygge Boliger og Stæder, opdyrke Marker, plante alle nyttige Væxter, efterhaanden anlægge mekaniske Værksteder og Fabrikker og udvikle sig i alle Grene, som henhøre til en Nations Velstand og Velvære, og paa denne Maade samle Rigdom, Magt og Formue. Dette vil skee ved en rigtig Anvendelse af deres Talenter, Evner og Arbeidskræfter, og ved en velordnet Huusholdning med de materielle Midler.

Talende om vort Samfund sætte vi ikke alene Priis paa, at dets Medlemmer anvende sine Gaver, timelige som aandelige, til at erhverve sig Midler paa en tilladelig og retskaffen Maade, men ogsaa paa, at de bestyre de erhvervede Midler paa en saadan Maade, at disse kunne tjene til Udførelsen af det Maal, de have sat sig. Det er ikke nok for en Familie-

fader at være en dygtig, ordentlig og flittig Arbeider, men tillige en dygtig og klog Huusholder; dette gjelder baade Individer og Nationer.

Erfaring og Historie lærer os, at Jordens største Mænd ikke have arbeidet sig op til en fremragende Stilling ved Penge; men at de derimod, kjæmpende med Armod og Trang, undertiden lidende Nød for Livets første Nødvendigheder, miskjendte og maaskee forhaanede, have ved Udholdenhed og Taalmodighed beseiret alle Hindringer og al Modstand, og ikke givet sig, førend de have naaet det tilsigtede Maal, og derved blevet til Nytte og Velsignelse for deres Medmennesker i mange Slægtled.

Saaledes ogsaa med de Sidste-Dages Hellige, de ere miskjendte i deres Bestræbelser og Foretagender; men dersom de ere udholdende og standhaftige i Udførelsen af det store Arbeide, det har behaget Herren at kalde dem til ved sin Prophet Joseph Smith, vil Jordens Nationer tilsidst blive nødte til at erkjende Storheden og Gavnligheden af det sidstedages Værk, der vil reformere og revolutionere Verden i enhver Retning, baade i Politik, Moral og og Religion.

Alt dette, troe vi, vil ikke vorde udført ved det, som Menneskene troe er den hovedsagelige Drivefjeder — Pengenes Magt —, men ved Anvendelsen og Udviklingen af de Helliges iboende Talenter, ved den rette Brug af deres Muskelkraft, ved deres Enighed, Standhaftighed, Udholdenhed og Lydighed mod Guds Bud. Ikkedestomindre troe vi, at Resultatet af deres Arbeide, formedelst Guds Velsignelse, vil vorde: Storhed, Magt, Ære, Anseelse, Rigdom og Indflydelse.

Dette Værk — Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige — begyndte som et lille Sennepskorn, (den organiseredes den 6te April 1830 med 6 Medlemmer) der har skudt en kraftig Vært og udspredt Grene til alle Sider. Var det ved store Rigdomme og verdslig Viisdom, at det nævnte Værk grundlagdes? Nei, ingenlunde. Desuagtet har Kirkens Medlemmer, endskjøndt de have kjæmpet med trange Kaar, lidt Trængsel, Fængsel, Forfølgelse og Forhaanelse, arbeidet sig frem, styrkede af Israels mægtige Gud, saa at de nu, hvad Folkeantallet angaaer, kunne udgjøre en Stat i den amerikanske Union. Hundreder af Missionærer ere udgangne uden Understøttelse fra sit Hjem, og hvad have de ikke allerede udrettet i de sammenligningsviis faa Aar? Arbeidet vil stadigen voxe, indtil der er udført, hvad der skal, indtil de Adspredte og Fordrevne af Pagtens Folk ere indsamlede, indtil Riget er stadfæstet, saa at ingen Magt kan rokke det. Himmelens Gud vil udføre denne forunderlige Gjerning ved at anvende de Fattige, de Retskafne, de Oprigtige af Hjertet. Han vil ved dem beskjæmme Verdens Store, Vise, Mægtige, Rige, alle dem, som have troet sig at være noget, som have stolet paa Afguder istedetfor paa den sande, levende Gud. Samfundets store Gud — Mammon — vil da ikke vorde dyrket, og Menneskene ikke længere bedømte efter Penge; men efter deres Retskaffenhed og Dygtighed.

Brev fra Ældste Erastus Snow.

Great Salt Lake City d. 15. Septbr. 1859.

Ældste C. Widerborg.

Kjære Broder!

Jeg er saa lykkelig at kunne underrette Dem om, at Emigranterne fra deres Arbeidsmark ere alle ankomne hid. Nogle svenske, danske og islandske Familier ankom i Capitain Browns Compagni, omtrent for tre Uger siden; en 200 med Haandkarrer sidste Søndag for en Uge siden, og Resten med Vogntog i Capitain Neslens Compagni idag. Alle synes at føle sig vel paa faa Undtagelser nær. De have havt en lykkelig Reise. Vogne og Proviant blev sendt ud herfra for at møde ethvert Compagni en 100 a 170 engl. Mile ude og hjælpe dem ind. De første Compagnier bleve snart adspredte og fandt Hjem hos deres Beslægtede, Venner og Bekjendte. De just nu ankomne ville ogsaa snart blive adspredte iblandt de Helliges Settlementer fra Brighams City 60 Mile i Nord til Sanpete County 140 Mile i Syd.

Vogntoge med Kjøbmandsgods have næsten daglig passeret ind i en lang Tid, og for Nærværende er Territoriet overflødigen forsynet med saadanne Varer, som vi ikke selv kunne producere her, og til meget moderate Priser i Sammenligning med hvad vi før maatte give.

Nærværelsen af de Forenede Staters Tropper i Territoriet, tilligemed deres Følge af Speculanter, Skakkrere, Spillere og andre Dagdrivere, tilligemed den forøgede Indførsel af stærke Drikke, har havt en skadelig Indflydelse paa den Deel af Indvaanerne her, som ikke tilforn have været tilstrækkeligt prøvede med os i vore Trængsler og Gjenvordigheder. Ikkedestomindre forvente vi med Tillid, at den Tid er snart forhaanden, da vore Fjender, som bestandigt have lagt Planer for at ødelægge Guds Salvede, skulle forlade dette Land mismodige. Mange af dem ere allerede gaaede, og Andre berede sig til at drage herfra.

Capitain, Ældste W. H. Hooper, vor nylig valgte Repræsentant til Congressen i Washington, forventes at afreise herfra i Selskab med et Parti Missionairer, som ere bestemte deels til de Forenede Stater, deels til Europa. Iblandt de sidste ere vore fælles Venner og elskede Brødre John Van Cott og O. N. Liljenqvist, hvilke ere bestemte til Danmark.

Maatte Israels Gud bevare disse vore Medarbeidere og føre dem lykkelig til Dem, at de kunne gjøre en virksom Hjælp til at indsamle Christi dyrebare Faar i Folden.

Bestandig bedende for Zions Sags Fremgang i Skandinavien og for Dem og Deres Medarbeidere i hine Lande, forbliver jeg med kjærlig Hilsen til dem alle

Deres Medtjener i Christo
Erastus Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

De forskjellige Arbeider, der paahvile Præstedømmet i Missionen, kunne inddeles i tre Hovedafdelinger:

1) Evangeliets Forkyndelse og de Troendes Indlemmelse i Kirken.

2) Den indre Bestyrelse og Arbeidet med at bringe de Hellige fremad til en klar Opfattelse af deres hellige Religion og til Opfyldelsen af deres Pligter.

3) Indsamlingen af Israel til Zion.

Under disse Hovedafdelinger kunne alle øvrige Foretagender, Forretninger og forskjelligartede Pligter henføres.

Udførelsen af alt dette paahviler dem, som dertil ere kaldte, og Herren leder sine Tjenere til at varetage de forskjellige Arbeider, som Tid efter anden skulle fremme hans Hensigter. Undertiden fordre Omstændighederne og Værkets Beskaffenhed, at der anvendes mere Opmærksomhed og mere Anstrengelse paa een Deel af Arbeidet end paa en anden, og at der anbringes forskjellige Individer til sammes Udførelse.

Denne Missions Historie viser klarligen, at Herren til forskjellige Tider har kaldet og beskikket forskjellige Mænd til Bestyrelsen og til at være de Helliges Veiledere, alt efter Omstændighedernes Beskaffenhed og Værkets Fremadskriden. De af de Hellige, som have havt Forstand nok til at indsee Nytten og Nødvendigheden deraf, have adlydt disse Veiledere, uden at tage Hensyn til Personen, og have følt sig velsignede i enhver Henseende. De derimod, der have forsøgt at gaae i Rette med Herren, og lastet, fundet Feil ved og ringeagtet de Mænd, han har stillet over dem, have ikke følt sig velsignede, men have efterhaanden tabt Aandens Lys og Veiledning, og tilsidst lidt Skibbrud paa sin Tro.

Det glæder os derfor, at baade Præstedømmet og de Hellige voxe i Anerkjendelsen af, at dette Værk er Herrens, at han staaer i Spidsen for samme, at han ordner det efter sin Viisdom, at han kalder, beskikker eller løser hvem han vil, at han fordrer ubetinget Lydighed, forenet med indbyrdes Enighed og Kjærlighed, af sine Tjenere og Tjenerinder, fordi hans Hensigter, nemlig deres Velfærd og Salighed, ikke kunne opnaaes paa nogen anden Maade.

Hvormeget er ikke allerede udrettet formedelst de trofaste Hellige, og hvad vil ikke vorde udrettet, alt eftersom de Hellige voxe i enhver Ting, som henhører til Herrens store Gjerning, hvilken vi ovenfor, for Beqvemmeligheds Skyld, have inddeelt i de tre store Hovedafdelinger: Evangeliets Prædiken og de Troendes Indlemmelse, den indvendige kirkelige Regjering og de Helliges Fuldkommengjørelse, Udsamlingen fra Nationerne og Hjemvandringen til Zion. Disse Formaal maae bestandigt haves for Øie, Intet af dem maa tabes af Syne; enhver af vore Bevægelser, Bestræbelser og Foretagender maae hensigte til deres Fremgang, hvorfor det er nødvendigt at give Agt paa og udføre ethvert Raad, ethvert Vink, vi faae formedelst Herrens Aand og hans bemyndigede Tjenere.

Det er denne forholdsmæssige Samvirken af Hundreder og af Tusinder, som vil tilveiebringe det store Resultat: Guds Riges Grundfæstelse paa Jorden.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 41.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Pagtens Bog. (1ste Forelæsning § 9—13.) „Troen er en Vished, som Menneskene have om Tilværelsen af Ting, de ikke have seet, og Virksomhedsprincipet i alle Fornuftvæsener.

Dersom Menneskene vilde lægge noie Mærke til sig selv, og vende deres Tanker og Betragtninger til deres egne Gemytters Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro, og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde baade Sind og Legeme være i en uvirksom Tilstand, og al deres Stræben, baade physisk og aandelig, vilde ophøre.

Dersom denne Klasse (de ved Forelæsningen Tilstedeværende) skulde gaae tilbage og anstille Betragtninger over deres Livs Historie, fra den første Periode, de kunne erindre, og spørge sig selv, hvilket Princip, der ansporede dem til Handling, eller gav dem Kraft og Virksomhed i alle deres lovlige Kald og Bestræbelser, hvad vilde Svaret blive? Vilde det ikke blive, at det var den Vished, vi havde om Tilværelsen af Ting, som vi endnu ikke havde seet? — — — Vilde I bestræbe Eder for at erholde Viisdom og Forstand, med mindre I troede at kunne erlange dem? Vilde I nogensinde have saaet, dersom I ikke havde troet, at I skulde høste? — — — Betænker, og spørger Eder selv, om det ikke er saaledes. Henvender Eders Tanker paa Eders egne Gemytter, og see, om ikke Troen er den bevægende Aarsag til alle Eders Handlinger; og om den er den bevægende Aarsag i Eder, er den da ikke i alle Fornuftvæsener?

Men ligesom Troen er den bevægende Aarsag til al Virksomhed i timelige Anliggender, saaledes er den ogsaa i aandelige; thi Frelseren har sagt, og det er troværdigt, at „hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig." (Marc. 16, 16.)

Ligesom vi ved Troen annamme alle timelige Velsignelser, som vi annamme, saaledes annamme vi i lige Maade ved Troen alle aandelige Velsignelser, som vi annamme. Men Troen er ikke alene Virksomhedens, men ogsaa Kraftens Princip i alle Fornuftvæsener, enten de ere i Himmelen eller paa Jorden." (Læs videre §§ 15, 16, 17; 7de Forelæsn. §§ 3, 5 og følgende; 1ste Forelæsn. § 24; 4de Forelæsn. § 3.

(Side 170, 3.) „See, sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de skulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige. — — — Og de, der have Tro, skulle I bekræfte i min Kirke ved at lægge Hænderne paa dem, og jeg vil skjenke dem den Hellig-Aands Gave."

Joseph Smith. (Fra hans Levnetsløb, den 27de Juni 1839.) „Troen kommer ved Hørelsen af Guds Ord, formedelst Guds Tjeneres Vidnesbyrd; deres Vidnesbyrd er altid ledsaget af Prophetiens og Aabenbaringens Aand.

Troen kommer ikke ved Tegn, men ved at man hører Guds Ord."

Brigham Young. (Journal of

Discourses 3die Aarg. Side 45.) „Troe I, at Jesus Christus helbredede Alle og Enhver, der vare syge? eller at alle Djævle bleve udkastede i de Landstrækninger, han gjennemvandrede? Jeg troer det ei. Mirakler, Syges Helbredelse, Dødes Opreisning og deslige, vare næsten ligesaa sjeldne i hans Dage, som i vore. En Gang imellem havde Folket Tro paa hans Magt, og da kunde et Mirakel, som man kalder det, blive udført. De Syge, de Blinde, de Døvstumme, de Vanføre og de Besatte vare om ham; men kun nu og da kunde hans Tro have Kraft til at virke, paa Grund af Mangel paa Tro hos vedkommende Individer."

Tro paa Gud.

Bibelen. (1 Petr. 1, 21,) Christus blev „aabenbaret for Eder, som formedelst ham troe paa Gud, der opreiste ham fra de Døde og gav ham Herlighed, saa Eders Tro og Haab maa være til Gud."

Hebr. 11, 6. „Uden Tro er det umuligt at behage ham (Gud); thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

4 Mose Bog 14, 11. „Hvorlænge ville de ikke troe paa mig?"

2 Sam. 22, 31; Ps. 18, 31. „Han er alle dem et Skjold, som troe paa ham."

Ps. 4, 6. „Forlader Eder paa Herren."

Ps. 9, 11. „De, som kjende dit Navn, skulle forlade sig paa Dig."

Ps. 17, 7; 37, 40. „Herren vil frelse dem, der troe paa ham."

Ps. 34, 8. „Herrens Engel leirer sig trindt omkring dem, som ham frygte, og frier dem."

Jeremias 17. 7. „Velsignet er den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er." (See videre Ps. 32, 10; 40, 5; 84, 13; 118, 8. 9; Ordsp. 16, 20; 28, 25; 29, 25.)

Ps. 125, 4. „De, som forlade sig paa Herren, de ere som Zions Bjerg, der ikke skal ryste, men skal blive evindelig."

Es. 57, 13. „Den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet og eie mit hellige Bjerg."

Zeph. 3, 12. „De skulle troe paa Herrens Navn."

Joh. 5, 24. „Hvo, som troer paa den, som mig udsendte, haver et evig Liv."

2 Cor. 1, 9. „Vi skulle ikke forlade os paa os selv, men paa Gud."

1 Tim. 4, 10. „Vi have sat vort Haab til den levende Gud."

1 Joh. 5, 10. „Hvo, som ikke troer paa Gud, haver gjort ham til en Løgner."

Mormons Bog. (Side 156.) Mosias 2, 2. „Og der er ingen anden Frelse end denne, som der er talet om? ei heller er der nogen Betingelse, hvorved man kan blive frelst, undtagen de Betingelser, jeg har sagt Eder. Troer paa Gud; troer, at han er til, og at han skabte alle Ting, baade i Himmelen og paa Jorden; troer, at han har al Viisdom og al Magt, baade i Himmelen og paa Jorden; troer, at Mennesket fatter ikke alle de Ting, som Herren kan fatte.

Og atter, troer, at I bør angre Eders Synder og forsage dem, og ydmyge Eder for Gud, og bede med Hjertets Oprigtighed, at han vil tilgive Eder."

Mosias 1, 15. (Side 154.) „Ingen findes ustraffelige for Gud uden Omvendelse og Tro paa Herrens, den almægtige Guds Navn."

Nephi 5, 8. (Side 463.) „Hvo, som troer paa Christum, troer paa Faderen ogsaa."

Pagtens Bog. (4de Forelæsn. 17.) „Lad Mennesket eengang anstille alvorlige og lyse Betragtninger over Ideerne om Tilværelsen af de ovenomtalte Egenskaber i Guddommen, og man vil see, at saavidt hans Egenskaber angaaer, er der en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Thi saafremt Gud besidder Egenskaben Kundskab, kan han gjøre alle Ting bekjendt for sine Hellige, hvad der er nødvendigt for deres Saliggjørelse; og da han besidder Egenskaben Kraft, er han derved istand til at befrie dem fra alle Fjenders Magt; og i det see de tillige, at Retfærdighed er en Egenskab hos Guddommen, at han vil behandle dem efter Retfærdigheds og Billigheds Principer, og at en Retfærdigheds Belønning skal ydes dem for alle deres Sorger og Lidelser for Sandhedens Skyld. Og da Dom tillige er en af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige have den urokkeligste Tillid, at de ville i rette Tid opnaae en fuldkommen Befrielse fra alle deres Fjenders Hænder, og en fuldstændig Seier over alle dem, der have søgt at skade og ødelægge dem. Og da Barmhjertighed tillige er een af Guddommens Egenskaber, kunne hans Hellige stole paa, at den vil blive udøvet mod dem, og igjennem denne Egenskabs Udøvelse mod dem vil Trøst og Husvalelse blive dem meddeelt i Overflødighed, midt i alle deres Sorger og Trængsler. Og tilsidst, seende, at Sandhed er een af Guddommens Egenskaber, ledes man til at fryde sig midt under alle Anfegtelser og Fristelser i Haab om den Herlighed, som skal bringes, naar Jesus Christus skal aabenbares, og med Synet henvendt paa den Krone, der skal sættes paa de Helliges Hoveder paa den Dag, naar Herren skal uddele Belønninger til dem, og med den evige Vægt af Herlighed for Oie, som Herren har forjættet at meddele dem, naar han skal bringe dem til sin Throne for at boe for hans Aasyn evindeligen." (Læs ogsaa 18de og 19de §.)

(7de Forelæsn. §§ 7 og 8.) „Derfor er det sagt, og det med Rette, at uden Tro er det umuligt at behage Gud. Om man skulde spørge: hvorfor er det umuligt uden Tro at behage Gud? vilde Svaret være: fordi det uden Tro er umuligt for Menneskene at frelses; og da Gud begjerer Menneskenes Saliggjørelse, maa han som Følge heraf begjere, at de skulle have Tro; og han kunde ikke være tilfreds, med mindre de havde den, eller ogsaa maatte han være tilfreds med deres Fordærvelse.

Heraf lære vi, at de mange Formaninger, der ere blevne givne ved inspirerede Mænd, for at de, som have annammet Herrens Ord, skulde have Tro paa ham, vare ikke almindelige Sager, men bleve givne for den bedste af alle Grunde, og det var: fordi uden den var der ingen Saliggjørelse, hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Naar Menneskene begynde at leve ved Troen, begynde de at nærme sig Gud; og naar Troen er fuldkommet, ere de ligesom ham; og fordi han er frelst, ere de frelste tillige; thi de ville blive i den samme Stilling, som han er i, fordi de ere komne til ham; og naar han viser sig, skulle de blive ham lige; thi de skulle see ham som han er."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 31.)

I Morges døde en Datter af Eldste Schumway i Leiren, og ligeledes Mrs. Clarks Barn. Leiren passerede gjennem Terre Haute og over Wabash Floden, i nordvestlig Retning, gjennem Fayette Bydistrict og leirede sig omtrent ⅛ Miil Vest for E. S. Wolfs Pakhuus og 2 Mile fra Indianas vestlige Grændse. 11 Mile. 423 Mile fra Kirtland.

Løverdagen den 8de. Leiren passerede ind i Staten Illinois med Pilot Grove paa høire Haand. Reiste 25 Mile. 448 Mile fra Kirtland.

Præsidentskabet mødte i Raad med Committeen fra Charlton County tilligemed General Atchison. En Beretning over hele Sagen blev given — om den nærværende Ophidselse og Aarsagen til al denne Forvirring. Disse Herrer udtalte deres fuldkomne Tilfredshed med den erholdte Underretning, da de indsaae, hvor skammeligt man havde ført dem bag Lyset i denne Sag. De forlod os i Eftermiddags tilsyneladende særdeles tilfredse med Sammenkomsten.

Fik Efterretning denne Aften, at Pøbelen skulde angribe Adam-ondi-Ahman, hvorfor Nogle af Brødrene drog derhen for at hjælpe de derværende Brødre i deres Selvforsvar mod Pøbelen.

Capitain William Allred tog ud med et Compagni paa 10 Mand tilhest for at afskjære en Vogn med Geværer og Ammunition fra Richmond til Pøbelen i Davies. De fandt Vognen sønderbrudt og Geværkisterne trukne ind i det høie Græs tæt ved Vognen, men kunde ikke opdage noget Menneske i Nærheden. Kort efter nærmede to Mand tilhest sig Pøbelens Leir, og lige efter dem kom en Mand med en Vogn; de bleve Alle bragte op i Kraft af en Arrestbefaling, da man antog, at de vare de Mænd, som hjalp Pøbelen med at føre Geværer og Ammunition til hine Mordere, ja, saadanne, som myrdede med koldt Blod. Mændene bleve tilligemed Geværerne bragte til Far West. Geværerne uddeeltes blandt Brødrene til deres Forsvar og Fangerne holdtes i Forvaring.

Dette var i Sandhed en skjøn Dag for os, thi Pøbelens Planer forstyrredes ved Tabet af deres Geværer, og alle deres Bestræbelser syntes at være tilintetgjorte.

Pøbelen vedbliver at tage Fanger efter Behag; Nogle beholde de, Andre slippe de. De gjøre Alt hvad der staaer i deres Magt for at faae os til at begaae den første Voldsgjerning. De sende ofte Efterretning til os om at de martre Fangerne tildøde paa den grusomste Maade; men vi forstaae deres Kneb; thi deres List og Kløgt er ei større end den nok kan gjennemskues.

Capitain Allred handlede med Fuldmagt af de civile Authoriteter i Caldwell, hvilke udstedte Ordren til at lægge Vaabnene under Beslag og at arrestere Førerne. Fangerne bleve bragte til Far West i Forhør.

Leiren reiste to Mile før Frokost og opslog Telte paa begge Sider af lille Ambro, i Nærheden af Vestgrændsen af Edgar County, hvor Søstrene vaskede ifølge Raadets Beslutning, da de ikke havde havt dette Privilegium i nogle Dage, eftersom Nogle vare døde, Andre syge.

Det blev Leiren sagt, at de ikke Alle kunde drage op til Zion i eet Compagni, men at det var Viisdom, at Nogle skulde udsee Steder, hvor de kunde overvintre og arbeide for at faae Midler, hvormed de kunde opholde sig, naar de ankom til Zion, da det begyndte at skorte paa de Penge, de

fik i Bath; men de Halvfjerdsindstyve burde gaae heelt op for at boesætte sine Familier, og derpaa gaae ud og forkynde Evangeliet.

Mandagen den 10de. Ni eller ti Familier besluttede at udsee sig et Sted, hvor de kunde overvintre.

Leiren passerede Independence og tilbagelagde en 15 Mile lang Slette, ialt 22 Mile, og leirede sig ved en lille Aa.

Idag førtes Fangerne John B. Comer, William L. McHoney og Allen Miller til Forhør for Albert Petty, Fredsdommer. Fangerne bad om Tilladelse til at maatte stille Kaution, for at vinde Tid til at søge Raad. Loven tillod ingen Kaution, men Retten udsattes til paa Onsdag, for at Fangerne kunde faae Tid til at indhente Raad.

Efter Arrestationen underrettede vi Dommer King i et Brev, datteret „Richmond den 10de Septbr.," om det Forefaldne, og udbad os hans Raad med Hensyn til hvad vi havde at foretage os med Geværerne og Fangerne.

Dommer King raadede os ved Brev til „at løslade Fangerne og behandle dem godt," og sagde, at Geværerne vare Regjeringens Eiendom under Capt. Pollards Varetægt i hans Nabolav; men om de vare sendte ud efter hans Ordre eller med hans Tilladelse, kunde han ikke sige, og han var i Tvivl, hvad Raad han skulde give desangaaende; „dog skulle de ikke med min Medvirken blive Eder fratagne for at benyttes mod Eder i ulovlige Øiemed.

A. A. King."

(Adresseret til dHrr. Smith og Rigdon.)

Under samme Dato raadede Dommer King General Atchison til „at sende 200 Mand eller flere for at adsprede de bevæbnede Skarer i Davies og ligeledes i Caldwell, og tvinge de „Mormoner," som ikke ville overgive sig, til Underkastelse, da det ikke kan lade sig gjøre at tilsidesætte Loven for deres Skyld." Hvad Tilsidesættelse vil der blive, Dommer King, thi ingen „Mormon" har negtet at underkaste sig Lovens Fordringer? Det er alene Pøbelvældet, „Mormonerne sætte sig op mod."

En Petition blev idag udfærdiget af Borgerne i Ray County til General Atchison med Anmodning om, at Militsen maatte rykke ud for at underkue Oprøret i Caldwell og Davies, og forebygge Blodsudgydelser, hvilket snarligen vilde finde Sted, hvis ikke Forholdsregler toges for at forhindre det. Undertegnet af Jesse Coates og 28 Andre.

Tirsdagen den 11te. Leiren reiste 16 Mile over Sletten og opslog Telte i Macan County.

Onsdagen den 12te. Leiren reiste 29 Mile. 534 Mile fra Kirtland.

Idag bleve Fangerne John B. Comer og hans Kammerater bragte i Forhør. Det bevistes for Retten, at Geværerne bleve tagne af een af Fangerne, samt at de skulde bringe dem til Davies County for at bevæbne Pøbelen med dem. Det bevistes ogsaa, at Pøbelen samlede sig i den Hensigt at drive de Hellige fra deres Hjem. Fangerne maatte stille Borgen for deres Komme i Districts-Retten, Comer som Formand, de Andre som hans leiede Medhjælpere.

Idag sendtes tillige en Skrivelse til Gouverneur Boggs, dateret Davies County, indeholdende alle de Løgne og Bagvaskelser, som Pøbelmændenes, Kjeltringernes og Mordernes onde Genius kunde opfinde, beskyldende „Mormonerne" for enhver Forbrydelse, de selv havde begaaet, og kaldende dem Bedragere, Oprørere, Flygtninger fra Canada, Udsendinge af Mørkets Fyrste, osv. med Underskriften: „Borgerne af Davies og Livingston County."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Paa Sicilien i Italien hersker en meget foruroligende Tilstand. I Palermo har der været et blodigt Haandgemæng imellem Civile og Militaire, hvisaarsag Commandanten har befalet, at den hele Stad skal afvæbnes. Ifølge circulerende Rygter ventes en alvorlig Opstand. — General Garibaldi har udstedt en Proklamation til Neapolitanerne, hvori han opfordrer dem til at medvirke til det fælles Maal: Italiens Frihed. Den neapolitanske Armee paa Grændsen af Kirkestaten er nu fuldstændig udrustet og provianteret.

I Neapel befrygter man et voldsomt Udbrud af Vesuv, og Indvaanerne af Landsbyen Portici have allerede rømmet deres Huse.

Som et Exempel paa, at de gamle, barbariske Skikke endnu ingenlunde ere afskaffede i Tyrkiet, skjøndt Civilisationen tilsyneladende har faaet Indpas der, fortæller Presse, at en af Sultanens Søstre, der er gift med Mahmud Pascha, i de første Dage af October nedkom med en Søn, som „af Statsgrunde" øieblikkelig blev qvalt. Der tilføies, at det samme har været Tilfælde med Sønnen af en anden Søster, som er gift med Marineministeren, Mehemed Ali Pascha, og at det fremdeles vil gaae det mandlige Afkom af Sultanens Søstre paa samme Maade.

Kjæmpedampskibet „Great Eastern," som vi oftere have omtalt, har nu gjort sin Prøvetour, der i enhver Henseende har viist sig heldig. Dækkets Længde er 691 Fod, Breden er 83 Fod og Drægtigheden er 22,500 Tons (circa 171,813⅓ Commerce-Læster). Det har 5 Storskene, 6 Master, en Skrue af 24 Fods Gjennemsnit, og desuden Skovlhjul. Naar Skruens og Skovlhjulenes Maskiner arbeide samtidigt med fuld Kraft, da ville de i det Hele taget virke med 11,500 Hestes Kraft, hvilken Kraft er tilstrækkelig til at drive alle Bomuldsmaskinerne i den store Fabrikstad Manchester. Skibets Sider bestaae af to Jernvægge, en Ydervæg og en Indervæg, med omtrent 3 Fod Spillerum, eller, om man vil, af 2 Skibsskrog, det ene indeni det andet. Rummet mellem disse er igjennem tykke Jernplader deelt i en Mængde mindre vandtætte Rum eller Celler, saa at Ydervæggen kan brydes ved et Stød og Cellen indenfor fyldes med Vand, uden at Skibet derved udsættes for Fare, endvidere er Skibsrummet afdeelt i 11 vandtætte Rum under det nederste Dæk og 8 over samme, og endelig gaaer der to Skillerum paa langs igjennem den største Deel af Skibet, saa at dette i alle Henseender maa kaldes overordentlig stærkt og sikkert imod Ødelæggelse. Det er bestemt til at fare paa Australien, men dets første længere Tour vil være til Amerika, hvilken dog kun kan ansees som en Prøvetour.

I London forfærdiges en egen Sort kunstigt Læder, fornemmeligt bestaaende af Cautchouk (Gummi Elasticum eller Viskelæder) og Naphta. Fordelene ved dette Læder ere, at det ikke let rives itu, at det modstaaer Fugtighed, at det altid er tørt, at dets Glands forhøies ved Gnidning, at det ikke let skrabes, at det er overmaade stærkt og at det kun koster ⅓ af almindeligt Læders Priis. Det forfærdiges i Stykker paa 78 Alens Længde, omtrent 2¼ Alens Brede og af hvilkensomhelst Tykkelse.

Skruedampskibet Royal Charter, fra Australien til England med Passagerer og Guld, er totalt forlist i Nærheden af Liverpool. Af 498 Personer, som befandt sig ombord, bleve kun 39 reddede; tillige gik 4½ Million Rdlr. i Guld tabt. Skibet selv var vurderet til 120,000 Lstl. (omtrent 1,080,000 Rdlr.) og forsikkret.

Natten mellem den 25de og 26de og hele Dagen den 26de October har der raset en frygtelig Storm langs med hele den engelske Kyst, og de engelske Aviser ere fyldte med Beretninger om de derved foranledigede Ulykker.

Fra Adelaide i Australien berettes om Skibet „Admillas" Stranding: Da Skibbruddet fandt Sted, havde 40 Personer klamret sig fast til Skibets Ruiner; men af disse bortreves af den voldsomme Søgang den største Deel, og kun 15 bleve tilbage, idet det lykkedes dem ved en Tougende at krybe op paa Randen af Skandseklædningen, hvor de da i Forening med de Øvrige, som ligeledes havde reddet sig op paa Vraget af Skibet, i syv lange Dage og Nætter gjennemgik alle de rædselsfulde Tilstande, som Kulde, Hunger og Tørst medføre, efter hvilken Tid de endnu 22 Levende reddedes. Hver Dag og hver Nat krævede sine Offre; saaledes omkom 20 i een Nat. De Overlevende vare saa udmattede og saa sløvede for Alt, at det ikke mere gjorde noget Indtryk paa dem, naar en af deres Ulykkesbrødre bortreves af Bølgerne.

Amerika: Ifølge Efterretninger fra New York af 18de Octbr. er der udbrudt en Negeropstand i Harpersferry i Virginien; omtrent 800 Insurgenter have bemægtiget sig Arsenalet, stoppet Jernbanetogene og overskaaret Telegraphtraadene. Fra Washington er der afgaaet Tropper imod Insurgenterne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	13	„	4
M. Andersen, Bornholm	5	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	45	3	8
N. Nielsen, Skive	8	1	13
J. C. A. Weiby, Vensyssel	35	4	„
G. Ohlson, Stockholm	5	„	„
Summa	112	3	9

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.